

Кога умира, ще дойдатъ стари баби,
 ще ме измиятъ и ще ме изтриятъ
 съсь новъ, ухаещъ на темия чаршафъ ;
 отъ шкафа черни дрехи ще извадятъ
 и мойто старо тѣло ще закриятъ
 съсь връзка и колосана яка.

Поредъ ще дрѣмятъ презъ нощта край мене
 и свѣщъ отъ свѣщъ ще палятъ до зори.
 А презъ деня ще плачатъ и ще шѣпнатъ :
 — Умрѣ, а втори пъкъ не се ожени !...
 — Трупата на халостъ толкова пари !...
 — Рѣката на рода съвсемъ пресъхна...

Ще трѣгне погребална кола,
 конетѣ въ полусѣнь ще се полюшватъ,
 ще дреме попътъ въ калния файтонъ,
 и петъ-шестъ души въ стари облѣкла,
 съ чадѣри и съсь скърцащи обуша,
 де вѣчния ще ме изпратятъ домъ.

Ще ме зариятъ и ще ме забравятъ
 или пъкъ ще умратъ. Ще растне буренъ,
 ще се олющи кръстътъ, ще изгний ;
 портретътъ въ стаята ще избѣлява,
 ще кърши буренитѣ вѣтъръ буренъ,
 и коститѣ ми леденъ дѣждъ ще мий.